

Arrest

nr. 64 488 van 7 juli 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 13 april 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 februari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van 18 maart 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. DE NUL, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 18 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 18 maart 2011. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.12.2009 werd ingediend door :

M., V. K. (R.R.: 000)

geboren te (...)

nationaliteit: Kenia

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructies, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A en 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Het criterium 2.8A bepaalt ondermeer dat: "de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; en die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad [...] of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen". Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene geen langdurig ononderbroken verblijf kan voorleggen. In de brief, geschreven door verzoeker, staat dat hij in 2005 een statusverandering van diplomaat naar student wou bekomen en dat dit enkel mogelijk was indien hij in Kenia een aanzoek deed voor een categorie D-visum. Daarvoor ging hij een maand naar Kenia. Aangezien de periode van 5 jaar berekend wordt in tegengestelde richting vanaf 15 december 2009, kan hij zich niet beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructies.

Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Hij voegt een werkbeloofte toe en een oude arbeidskaart C. Dit kan echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontract is.

Het feit dat betrokkene duurzaam lokaal verankerd zou zijn (hij is werkbereid (supra), hij heeft Nederlandse les gevolgd, hij volgt in België lessen, hij heeft een kennissen- en vriendenkring en legt hiervan getuigenverklaringen voor), kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009."

Op 18 maart 2011 wordt verzoeker ter kennis gebracht van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1 ° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enig middel voert verzoeker de schending aan "van de motiveringsplicht in samenhang met artikel 19 van de wet en art. 39 van het organiek K.B. van 8 oktober 1981."

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Waar de bestreden beslissing de aanvraag van verzoeker verwerpt met als motivering dat hij zijn verblijf in België onderbroken heeft in de zomer van 2006 door een maand naar Kenia te gaan, en

derhalve geen ononderbroken verblijf van vijf jaar kon inroepen volgens de door tegenpartij aangehouden criteria.

Terwijl verzoeker juist naar Kenia is gegaan op verzoek van de tegenpartij (stuk 4) om aldaar zijn D-visum aan te vragen;

Terwijl uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat de in de beslissing aangehaalde afwezigheid slechts een reis van minder dan drie maand betrof, dat sinds 1999 het centrum van zijn belangen in België gevestigd is, waar hij steeds wettig heeft verbleven en waar hij intussen duurzaam verankerd is, in tegenstelling tot Kenia, dat hij al meer dan een decennium heeft verlaten.

De doorslaggevende reden voor de weigeringsbeslissing is dat in de ogen van tegenpartij het verblijf van verzoeker in België "onderbroken" werd in 2006.

Artikel 39 van het organiek K.B. luidt als volgt:

"§1.- De vreemdeling die het recht van terugkeer, bedoeld in artikel 19 §1 eerste lid van de wet, wil genieten, moet:

bij zijn terugkeer in het bezit zijn van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;

- zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmelden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats als hij meer dan drie maanden afwezig is geweest.

§ 2.- De vreemdeling, houder van een verblijfs- of vestigingsvergunning, die voornemens is langer dan drie maanden afwezig te zijn geeft het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren."

Deze bepalingen houden a contrario in dat er slechts sprake is van een onderbreking van het verblijf (en eventueel recht op terugkeer) in de zin van de wet bij een afwezigheid van meer dan drie maand, terwijl een kortere afwezigheid geen invloed heeft op het verblijf en ook geen verwittiging van de gemeente noodzakelijk maakt. Een afwezigheid van het grondgebied van enkele dagen of weken houdt geen onderbreking in van het verblijf in de zin van de vreemdelingenwet.

De term "ononderbroken verblijf", gebruikt in de bestreden beslissing, heeft trouwens een specifieke betekenis in de vreemdelingenwet, vermits die ook in andere artikelen wordt gebruikt, met name in art. 15. De term aldus gedefinieerd door de bevoegde minister:

Door ononderbroken verblijf dient de worden verstaan een verblijf dat niet onderbroken werd voor een periode die lang genoeg is opdat de vreemdeling tijdens deze periode het centrum van zijn belangen ergens anders dan in België gehad heeft. Daarentegen wordt niet als onderbreking beschouwd de jaarlijkse vakantie of het ziekteverlof dat de vreemdeling in zijn familie doorbrengt." (Kamer, 1974-75,653/1,22).

Dat het hier ging om een korte afwezigheid en niet om een "terugkeer" in de zin van een overbrenging van zijn hoofdbelangen naar het buitenland blijkt uit volgende elementen uit het administratief dossier:

- De duur van de afwezigheid (1 maand)

- Zowel voor als na zijn reis naar Kenia in de zomer van 2006, verbleef hij op hetzelfde adres, met name (...), tot hij in december 2008 verhuisde naar (...).

Hoewel er feitelijk geen onderbreking was van het verblijf van verzoeker in de vijf jaar voorafgaand aan de beslissing, ging tegenpartij er toch vanuit dat verzoeker slechts in België verbleef sinds augustus 2006: "Daarvoor ging hij een maand naar Kenia. Aangezien de periode van 5 jaar berekend wordt in tegengestelde richting vanaf 15 december 2009, kan hij zich niet beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructies."

Door een korte reis naar het buitenland te beschouwen als een onderbreking van het verblijf schendt de beslissing dan ook de wet en de motiveringsplicht in het algemeen."

2.2 In de nota met opmerkingen zet verweerder het volgende uiteen:

"Aangezien verzoeker als enig middel opwerpt:

'Schending van de motiveringsplicht in samenhang met artikel 19 van de wet en art. 39 van het organiek KB. van 8 oktober 1981.'

Verzoeker gaat niet akkoord met de motivering van de bestreden beslissing waar wordt geoordeeld dat hij geen ononderbroken verblijf van vijf jaar in België heeft.

Verzoeker stelt dat hij sinds 1999 het centrum van zijn belangen in België heeft en steeds wettig heeft verbleven. Hij stelt in 2006 een maand naar Kenia te zijn gegaan om aldaar een visum type D aan te vragen. Hij meent wel ononderbroken in België te hebben verbleven en verwijst naar het art. 39 van het

KB dd. 8.10.1981 waarmee hij wil aantonen dat er slechts sprake is van een ononderbroken verblijf bij een afwezigheid van meer dan drie maanden.

De verwerende partij benadrukt dat verzoekers beschouwingen juridisch grondslag missen.

Door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid werd in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat verzoeker niet in aanmerking voor het criterium 2.8A van de instructie dd. 19.07.2009 en derhalve om die reden niet kan gemachtigd worden tot een verblijf op grond van art. 9bis van de Vreemdelingenwet.

De beslissing luidt dienaangaande als volgt:

‘Het criterium 2.8A bepaalt ondermeer dat: “de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt;

en die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad [...] of die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen”.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene geen langdurig ononderbroken verblijf kan voorleggen. In de brief geschreven door verzoeker, staat dat hij in 2005 een statusverandering van diplomaat naar student wou bekomen en dat dit enkel mogelijk was indien hij in Kenia een aanvraag deed voor een categorie D-visum. Daarvoor ging hij een maand naar Kenia. Aangezien de periode van 5 jaar berekend wordt in tegengestelde richting vanaf 15 december 2009, kan hij zich niet beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructies.’

Verzoekers beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

Er dient te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

Verzoeker ontkent niet dat hij in 2006 naar Kenia is gegaan om aldaar een visum type D aan te vragen, maar meent dat dit verblijf niet kan aanzien worden als een onderbreking van zijn verblijf en verwijst hiervoor naar art. 39 van het KB dd. 8.10.1981.

De verwerende partij benadrukt dat verzoeker niet dienstig kan verwijzen naar het art. 39 van het KB dd. 8.10.1981, hetwelke als volgt luidt:

‘Art. 39. §1. De vreemdeling die het recht van terugkeer, bedoeld in artikel 19, §1, eerste lid van de wet wil genieten, moet:

- bij zijn terugkeer in het bezit zijn van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;

- zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmelden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats als hij meer dan drie maanden afwezig is geweest.

(Om het recht van terugkeer bedoeld in artikel 19, § 1, tweede lid, te kunnen genieten, dient de vreemdeling die houder is van een EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene zich aan te melden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats, binnen vijftien dagen na zijn terugkeer, om te bewijzen dat hij de voorwaarden vermeld in dit artikel vervult.)

§ 2. De vreemdeling, houder van een verblijfs- of vestigingsvergunning, die voornemens is langer dan drie maanden afwezig te zijn geeft het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren.’

Art. 19, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarnaar in het voorgaande art. 39 van het KB dd. 8.10.1981 wordt verwezen, luidt als volgt:

‘Art. 19, § 1. Een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, heeft gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk. Een vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet op grond van artikel 15bis verliest daarentegen zijn recht op terugkeer in het Rijk enkel wanneer hij gedurende twaalf opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat of wanneer hij het Rijk sinds ten minste zes jaar heeft verlaten.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker bij zijn vertrek naar Kenia in 2006 geen verblijfsrecht had in België. Verzoeker verbleef niet wettig op het grondgebied, maar diende integendeel gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten.

Inderdaad werd na afwijzing van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, op 14.03.2006 hem het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker heeft in 2006 het grondgebied verlaten en in Kenia op 28.08.2006 een visumaanvraag lang verblijf ingediend.

Gelet op dit verblijf in Kenia in 2006 werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid terecht geoordeeld dat verzoeker voorafgaand aan zijn aanvraag geen langdurig ononderbroken verblijf van minimum 5 jaar heeft gehad.

Verzoeker toont met zijn beschouwingen geen schending aan van art. 39 van het KB van 8.10.1981, noch van art. 19 van de vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij dan ook de mening toegedaan dat verzoekers enig middel niet kan worden aangenomen."

2.3 Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven inhoudelijk betwist zodat hij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur. Onderzoek van dit beginsel vergt *in casu* onderzoek van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van openthoud in het buitenland.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid;

De Raad wijst erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in het kader van de beoordeling van een aanvraag die overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend een zeer ruime appreciatiebevoegdheid heeft (RvS 31 januari 2001, nr. 92 888).

In de bestreden beslissing wijst verweerder op de vernietiging door de Raad van State van de instructie van 19 juli 2009 maar wijst hij ook op het feit dat de staatssecretaris zich geëngageerd heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie, zoals beschreven in de instructie, te blijven toepassen.

Voorts merkt de Raad op dat bij de beoordeling van de gegrondheid van het beroep de Raad zich niet vermag in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

In casu heeft verweerder, gebruik makend van zijn ruime discretionaire bevoegdheid, de aangehaalde argumenten beoordeeld, rekening houdende met de criteria zoals bepaald in de instructie van 19 juli 2009 daar verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 10 december 2009 zelf uitdrukkelijk de toepassing heeft gevraagd van deze criteria. Dit wordt niet betwist door verzoeker.

In casu werd de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

Het betwiste motief betreft de toepassing van het criterium 2.8A van de voormelde instructie, waarop verzoeker zich steunde in zijn aanvraag.

Verzoeker betoogt dat hij sinds 1999 in België verbleef en in 2006, op aanraden van verweerder, teruggekeerd is naar Kenia om een visum type D aan te vragen. Hij meent te voldoen aan het criterium 2.8A en vijf jaar 'ononderbroken verblijf'. Verzoeker verwijst tevens naar artikel 19 van de Vreemdelingenwet en artikel 39 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna het Vreemdelingenbesluit).

De Raad stelt vast dat het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 als volgt luidde:

“Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen.

Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd.

Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.

Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

A. De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt;

En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord] gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.”

Verweerder oordeelt in de bestreden beslissing: *“Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene geen langdurig ononderbroken verblijf kan voorleggen. In de brief, geschreven door verzoeker, staat dat hij in 2005 een statusverandering van diplomaat naar student wou bekomen en dat dit enkel mogelijk was indien hij in Kenia een aanzoek deed voor een categorie D-visum. Daarvoor ging hij een maand naar Kenia. Aangezien de periode van 5 jaar berekend wordt in tegengestelde richting vanaf 15 december 2009, kan hij zich niet beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructies.”*

Waar verzoeker betoogt dat hij wel voldoet aan het criterium 2.8A en de voorwaarde van vijf jaar ononderbroken verblijf aangezien hij sinds 1999 in België verblijft en in 2006 voor een maand is teruggekeerd naar Kenia op aandringen van verweerder en met name om een visum aan te vragen, stelt de Raad vast dat verzoeker met deze argumenten de motieven in de beslissing niet weerlegt. In tegendeel verzoeker bevestigt dat hij in 2006 gedurende een maand is teruggekeerd naar Kenia. Verzoeker toont niet aan dat de feitelijke gegevens niet correct zijn. In de mate dat verzoeker met dit onderdeel van het middel aanvoert dat hij het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris, wijst de Raad erop dat het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet volstaat om de motieven te weerleggen. De door verzoeker aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat hij niet voldoet aan de voorwaarde van vijf jaar ononderbroken verblijf voorafgaand aan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, nu hij zelf niet betwist in 2006 gedurende een maand te zijn teruggekeerd naar Kenia.

Verzoeker stelt dat artikel 19 van de Vreemdelingenwet in samenhang met artikel 39 van het Vreemdelingenbesluit wordt geschonden in de mate verweerder oordeelt dat zijn afwezigheid gedurende één maand tot gevolg heeft dat hij geen 'ononderbroken verblijf' kan aantonen.

Verweerder stelt in de nota met opmerkingen terecht vast dat de verwijzing naar deze artikels juridische grondslag mist nu de bestreden beslissing is genomen met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 39 van het Vreemdelingenbesluit betreft vreemdelingen, houder van een verblijfs- of vestigingsvergunning die voornemens zijn langer dan drie maanden afwezig te zijn. Artikel 19 van de Vreemdelingenwet betreft de vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat. Verweerder stelt vast, in overeenstemming met de stukken van het dossier, dat verzoeker bij zijn vertrek naar Kenia in 2006 geen verblijfsrecht had in België. Verzoeker verbleef aldus niet met een verblijfs- of vestigingsvergunning in België en diende gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten. Verweerder wijst tevens op het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem op 14 maart 2006 werd ter kennis gebracht.

Ter terechtzitting wijst de raadsman van verzoeker op het feit dat hij in 2006 is teruggekeerd op vraag van het bestuur en dat hij thans daardoor wordt 'gestraft'. De Raad stelt vast dat verzoeker vrijwillig is

teruggekeerd nadat hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend op 14 maart 2006. Dat hij is teruggekeerd 'op vraag van verweerder' doet hieraan geen afbreuk.

Ter terechtzitting wijst verzoeker op de Nederlandstalige versie van de instructie van 19 juli 2009 en de Franstalige versie van het 'vademecum' of de 'toelichting' van de instructie. Verzoeker betoogt dat de Franstalige versie verschilt van de Nederlandstalige versie nu in de Franstalige toelichting het volgende wordt vermeld: "*les 5 ans doivent être atteints au plus tard le 15 décembre 2009*". Aangezien verzoeker sinds 1999 op het Belgisch grondgebied verbleef, kan hij aantonen vijf jaar ononderbroken in België te hebben verbleven.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 10 december 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend en hiervoor een 'typeformulier' heeft ingevuld. Verzoeker kruiste op dit formulier aan de regularisatie te willen bekomen op grond van het criterium "*ononderbroken verblijf van 5 jaar + duurzame verankering in België*". Dit door verzoeker ingevulde en ondertekende typeformulier preciseerde met betrekking tot dit ononderbroken verblijf van minstens 5 jaar in België "*de periode van vijf jaar wordt in tegengestelde richting berekend vanaf 15 december 2009*". Zodat er geen twijfel bestaat over het feit dat verzoeker op de hoogte was van de voorwaarde van 5 jaar ononderbroken verblijf voorafgaand aan de aanvraag en dat 'voorafgaandelijk' dient te worden geïnterpreteerd als 'vlak voor' de aanvraag. Verzoeker weerlegt bijgevolg de motivering in de bestreden beslissing niet door te verwijzen naar een Franstalige toelichting van de instructie van 19 juli 2009 en toont niet aan dat de motivering kennelijk onredelijk is.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN